

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. G.**, nar. ..., státní příslušnost Gruzie, t.č. K., D. 3226, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, čj. OAM-275/ZA-06- ZA14-R3-2010

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, čj. OAM-275/ZA-06-ZA14-R3-2010 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozhodoval opakovaně o správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 2. 8. 2010, o jeho žádosti žalovaný rozhodl poprvé dne 26. 9. 2012. Žádosti žalobce nebylo vyhověno a o jeho žalobě bylo zdejší soudem rozhodnuto dne 13. 5. 2013, kdy pod sp. zn. 29 Az 23/2012 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, toto proběhlo a žalovaný vydal dne 6. 12. 2013 druhé rozhodnutí ve věci, opět zamítavé. O druhé žalobě rozhodoval krajský soud dne 20. 4. 2015, rozhodnutí žalovaného opět zrušil a správnímu orgánu uložil, aby v novém řízení vzal v úvahu všechny skutečnosti, dosud ve věci žalobce zjištěné a tyto zhodnotil s tím, že bude zcela konkrétně aplikovat situaci v Gruzii na případ žalobce. Uvedl, že dosud správní orgán dostatečně nehodnotil osobní situaci žadatele. Po dalším provedeném správním řízení pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 21. 10. 2016. I toto rozhodnutí žalovaného se k žádosti žalobce vyslovilo negativně.

Již ve svém prvním rozsudku ze dne 13. 5. 2013 krajský soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 2. 8. 2010, uvedl, že je státním občanem Gruzie, osetinské národnosti, ženatý, v Gruzii žijí jeho dvě sestry. Do 7. 5. 2010 pobýval v Tbilisi. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má VŠ vzdělání – práva. Sedm let pracoval jako mistr, 10 let jako stavební dělník, 15 let jako právník. V tomto oboru pracoval coby ochránce práv, v aparátu ombudsmana, zabýval se národnostní a náboženskou problematikou, restitucemi. V r. 2006 ho přinutili pracovat na volbách osetinské vlády, přijímal doklady od kandidátů, vláda Jižní Osetie nabízela vládě Gruzie, aby se stal představitelem SKK, zúčastnil se zpracování zákona o statutu Jižní Osetie v Gruzii, na tamním území bydlí polovina jeho příbuzných. 29. 10. 2006 se vracel z Osetie do Tbilisi, ve vesnici Erghnety mu provedli osobní prohlídku, řekli, že hledají drogy, ale zajímal je jeho blok, kde měl vizitky z různých mezinárodních organizací, s nimiž spolupracoval. V Tbilisi ho pak neznámí muži odvezli na státní bezpečnost, kde mu generál nabídl funkci a peníze, pokud bude spolupracovat a prakticky donášet na Jižní Osetii. Toto odmítl a byl zbit, řekli, že ho zabijí, ale pak jeden muž řekl, že má v kapse léky a že ho odvezou do narkologické laboratoře. On musel protokol podepsat, ovšem napsal větu, že s tímto nesouhlasí, při dalším výslechu ovšem jeho věta chyběla. Byl též den zatčen, bolela ho hlava po napadení, nedostal právníka, podepsal papíry, na které ani neviděl. Ve vězení si odseděl tři roky, rok a půl přitom o něm nikdo nevěděl, popsal praktiky ve vazbě – v místnosti ředitele jednoho dne byla CNN a řekli mu, že se o něho zajímají, protože prodává a kupuje jaderné zbraně. Po 5 měsících měl soud, právník byl opilý, hájil se sám. Propuštěn byl 12. 11. 2009, jeden spolupracovník mu v Tbilisi nabídl práci v organizaci HRIDC, kde pracoval až do 7. 5. 2010. V prosinci 2009 mu prezident organizace řekl, že ho sledují, odposlouchávali mu telefon. Dal interview a natočili o něm film, nastala pro něho nebezpečná situace. Česká vláda ho přivezla sem, čekal na výsledky obecných voleb, 30. 6. byly zveřejněny cit. materiály, reakce byla strašná. Režisér mu napsal, že ho chtějí zabít, šéf mu sdělil, že ho hledají, návrat je

nebezpečný. Manželka ho opustila, odjela s dětmi na Ukrajinu. Je přesvědčen, že mu hrozí nebezpečí, v podobných organizacích pracují jen lidé, kteří milují svoji práci. Před uvězněním byl zdravý, nyní trpí řadou nemocí, neslyší na ucho. 7. 5. 2010 přiletěl do ČR na české schengenské vízum, potřeboval ochranu. S žalobcem byly postupně provedeny pohovory dne 11. 8. 2010, 3. 4. 2012 a 12. 4. 2012, v jejichž průběhu sdělil, že v r. 1999 ukončil na Ukrajině v Doněcku právnické studium, tam též do r. 2001 pracoval, do Gruzie se vrátil kvůli dětem. Pak pracoval 3 roky v Tbilisi jako právník humanitární asociace, též pro ombudsmana. Popsal, jak ho bezpečnostní služba přinutila v r. 2006 pracovat pro volby osetinské vlády, musel na nátlak zapsat kandidáta Sanakajeva, který ale nekandidoval, nakonec ovšem volby vyhrál. Organizace měla 1 800 členů, měla v Gruzii velkou váhu, měl volný průjezd do Tschinvali, kde žijí Osetinci. Popsal své zatčení, byl postupně ve třech věznicích, hovořil o své práci, pracoval na objednávce z Norska, na projektu o náboženských menšinách, shromažďoval materiály, dokumenty, točili filmy. Od ledna 2010 byl sledován, odposloucháván, poskytl mnoho interview. 30. 6. 2010 mu po zveřejnění filmu, který natočil, kolega z Německa sdělil, že chtěli zatknout režiséra, jeho hledali na pracovišti. Film je o vztahu vlády Gruzie k Osetincům, vypráví o tom, co se mu stalo, byl natočen v období února a března 2010 režisérem Georgijem Džanelidze. Organizace, pomáhající politickým vězňům, mu hradila lékařskou péči, má brýle, neslyší na jedno ucho, má problémy s tlakem, srdcem, s cévami, přišel o 6 zubů, má potíže s hlavou. Odjel ze země, neboť byl pronásledován, odposloucháván, měl být zveřejněn jeho film a bylo to nebezpečné. Zdejší MZV ho na základě pomoci politickým vězňům pomohlo dostat do ČR, vyřídili mu vízum, vyzvedl si ho na ambasádě v Tbilisi, dostal pozvání od Ligy lidských práv. Peníze obdržel z Paříže, EU poslala peníze jeho organizaci HRIDC. Po příletu hovořil s pracovníky MZV, spolupracoval zde s Ligou lidských práv, Amnesty International a organizací Člověk v tísni. Bydlel v Brně. Předložil řadu dokumentů, i dopisy příbuzných do vězení. Pokud by se vracel, hrozí mu nebezpečí, i jeho rodině. Soud konstatoval ze správního spisu materiály, které žalobce předložil. Dále žalobce uvedl, že Gamsachurdija po svém nástupu k moci nastolil představu, že za všechny problémy mohou národnostní menšiny, Osetinci, z tohoto vznikly vlastně obě války. Na principu národnostního problému byli lidé vyhazováni z práce, z domovů, šikanováni. I jeho děti toto prodělaly ve škole, rodina proto odjela na Ukrajinu, v Donbasu ale měly děti zdravotní problémy, i národnostní, proto se po několika letech rodina vrátila. Postupně pronikal do národnostní problematiky, zjistil, že se jedná o menšiny jako takové. Asociace Osetinců byla jedinou organizací, s níž Jižní Osetie byla ochotna komunikovat, chtěl tak vytvořit most mezi Jižní Osetií a Gruzii, jezdil tam často, má tam hodně příbuzných. KGB si myslela, že za této situace bude donášet, nabízeli mu místo předsedy asociace, nejdříve se s ním chtěli domluvit, ale na podzim už to byl nátlak. Osetinci přitom vždy pracovali pro Gruzii a najednou byli nežádoucí. Podílel se na vytvoření restitučního zákona, ten byl ale nakonec zastrčen do šuplíku a s ním byla ukončena spolupráce. On měl zájem vytvořit předpoklad pro návrat Osetinců do země. Byly odposlouchávány telefony všech organizací, vytvořených menšinami. U jejich organizace se soustředili na žalobce, protože předseda již byl starý člověk, věděli o něm všechno, jenom čekali na vhodný okamžik. Ve volbách se jednalo o vytvoření loutkové vlády Jižní Osetie, volby byly organizovány dle ruského zákonodárství, řídil je náčelník vojenské policie, který je v současné době na útěku, bylo to divadlo pro Evropu a Ameriku. Jeho k účasti na volbách přinutili, neboť předsedovi řekli, že jinak asociaci zruší, kancelář byla v obývacím pokoji předsedy a neměli ani počítač. Předseda se vrátil tehdy od policie a řekl, že je chtějí zrušit,

jednalo se o volby, které Saakašvili spojil se svými v Gruzii, do Jižní Osetie plynuly ohromné finance ze západní Evropy a z Ameriky. Volby se konaly v Eredvi v říjnu 2006, týden před jeho uvězněním. Vytvořila se proruská vláda, on byl proti rusifikaci Jižní Osetie, v Gruzii byl zase Osetinec, byl jen svědek a nedobrovolný účastník. Na místě dostal text zákona, zjistil, o co kráčí a nechápal, která vláda bude vlastně legální. Jeho úkolem bylo přijímat a vyřizovat dokumentaci kandidátů na prezidenta od iniciativ, toto zpracoval. Sídlil v Eredvi, měl kancelář v soukromém domě. Každý den je vozili z Tbilisi a zpět, bylo to 100 km. Ministr obrany dostal azyl ve Francii, on sám neměl na výběr, byla to fraška, Potěmkinova vesnice. Na dálku je chválili, přitom nová vláda neseděla v Jižní Osetii, ale v Tbilisi. Dále žalobce popsal opět situaci ve vězení, když byl zbit, až později mu lékařka řekla, že to dělají stále postaru, nezastala se ho ani předsedkyně parlamentního výboru pro lidská práva. Až po propuštění se obracel všude možně, díky tomu je i zde v ČR. Se svojí rodinou se viděl naposledy týden před volbami, neví, kde jsou. Více jak rok a půl po uvěznění k němu přišli pracovníci Červeného kříže, neboť se mu podařilo přes jednoho spoluvězně propašovat zprávu příbuzným do Osetie a ti je poslali, do té doby nic neměl, spoluvězni mu dávali oblečení a hygienické potřeby. Ve vězení byly strašné podmínky. Byl odsouzen na § 260/1, dostal 4 roky vězení za držení omamných látek, u soudu vůbec nemluvil, protože mu řekli, že pokud bude mluvit, dostane 10 let. Vše bylo předem připraveno, advokát byl opilý, vyšel z vězení po 3 letech a dvou týdnech na amnestii. Výkonný ředitel HRIDC byl v šoku, i ostatní spolupracovníci, že nikam neodjel, ale že byl ve vězení. Přijali ho jako koordinátora projektu náboženských a národnostních menšin, šlo o webové stránky na objednávku univerzity v Oslu. Musel se systematicky léčit, byl v komplikovaném zdravotním stavu. Byl trvale sledován, jemu i šéfovi odposlouchávali telefon, prezident asociace mu sdělil, že mu hrozí vězení. Protože byl zájem, aby nic nepořádal a zmizel, neměl s odjezdem problémy. Měl se po zdejším pobytu vrátit do Gruzie, ale situace se změnila. Dne 19. 9. 2012 byl žalobce seznámen s podklady, shromážděnými žalovaným, uvedl, že situaci v Gruzii zná, předsedou vlády je bývalý ministr vnitra, je to vrah, ministrem vnitra je člen klanu Achaloja. Osetinec tam nemá co dělat. Krajský soud po provedeném řízení žalovanému věc vrátil a zavázal ho v novém řízení, aby hodnotil důkazně vše, co obsahuje správní spis, nejen důkazy, hovořící v neprospěch žalobcovy případu, s tím, že soud nesouhlasil s žalovaným hodnocenou nevěrohodností žalobcovy věci.

V rozsudku ze dne 20. 4. 2015 pak krajský soud připomněl rozhodující skutečnosti, které žalobce uvedl a konstatoval i skutečnosti, které žalobce vypověděl v průběhu dalšího řízení, tedy **v pohovoru ze dne 15. 11. 2013**, žalobce poukazoval zejména na to, že se v Gruzii sice změnila vláda, ale podstatné skutečnosti ohledně jeho osoby změn nezaznamenaly, stále vedou jeho spis, má kontakt s představiteli nevládních organizací a ombudsmanem Gruzie. Uvedl, že ti, co byli zavření, jsou již propuštěni, ten, co vydal rozkaz k jeho uvěznění, byl povýšen a považuje současnou situaci za spíše horší, zejména z pohledu postavení Osetinců v Gruzii. Krajský soud uložil žalovanému, aby se objektivně vyjádřil k provedeným důkazům – vyjádření ombudsmana a p. Adelkhanova k věci žalobce, aby zhodnotil žalobcovy námitky, směřující k existenci pronásledování žalobce na kumulativním základě, kdy jeho následné sledování a odposlouchávání mohlo dosahovat psychického nátlaku v azylově relevantním smyslu a též zavázal žalovaného, aby se vyjádřil k tomu, zda žalobcem uváděné situace a obavy se v Gruzii v popisované době mohly dít a ve světle všech zjištěných a popsanych skutečností bylo řádně a objektivně hodnoceno

jeho postavení a osobní situace vyhodnocena řádně na základě důkazů, hovořících nejen v neprospěch, ale i v prospěch jeho výpovědi.

Poté se ve správním spise nachází doporučení Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku, Arcibiskup pražský a českých zemí Michal, ze dne 6. 8. 2015, s tím, že žalobce vykonává dobrovolnou službu pomocníka duchovního v církevní obci a církev ho případně hodlá zaměstnat a zajistit mu práci a ubytování. Dále je přítomen nález Ústavního soudu II. ÚS 670/12 ze dne 5. 9. 2012, zjišťující možnost hrozby porušování základních práv v oblasti justice a vězeňství v Gruzii ve věci vydání žadatele o azyl k trestnímu stíhání do Gruzie. Přítomna je zpráva ČTK z 20. 6. 2016, o možném bezvízovém styku s Gruzii, Informace HRW o Gruzii z 27. 1. 2016, Informace MV ČR o možném návratu neúspěšných žadatelů o azyl, Informace MZV ČR o postavení etnických menšin v Gruzii z 24. 7. 2015, Informace MV ČR z 25. 2. 2016 o možnosti žádosti o pomoc policie Gruzie, Informace MZV ČR z 9. 8. 2016 o postavení osob osetinské národnosti. S podklady byl žalobce seznámen dne 13. 9. 2016, uvedl, že již vše sdělil dříve, nechce nic dodat.

Současná žaloba odkazuje na dříve sdělené skutečnosti a připomíná, že žalobce byl společností Human Rights Center (HRIDC) zařazen do programu na ochranu obránců lidských práv a byla zajištěna jeho dočasná ochrana pobytem v ČR, a to na pozvání Ligy lidských práv – viz zvučí dopis. Organizace připravovala v téže době televizní dokument o žalobcově případu – „A Raid in the Name of Georgia“, pojednávající též o perzekuci etnických Osetinců gruzínskými úřady, dokument byl veřejně prezentován dne 30. 6. 2010 v Cinema center, za účasti domácích i zahraničních zástupců nevládních organizací a žurnalistů, jakož i hostů z řad zahraničních diplomatických zastoupení, po tomto navštívili kancelář HRIDC osoby, které žádaly kontakt na žalobce. Výkonný ředitel HRIDC (dopis ze dne 16. 7. 2010) potvrzuje, že žalobce bude v případě návratu do Gruzie čelit vážným problémům. Žalobce požádal 2. 8. 2010 o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žádost žalobce podporuje dopis prezidenta FIDH (Fédération Internationale des Ligues des Droits d l'Homme), pana Souhayr Belhassen, z 20. 9. 2010, s tím, že FIDH se velmi obává o bezpečnost žalobce v případě jeho návratu do země původu. Žalobce dále odkazuje na dopis p. Adelhkanova z Kavkazského institutu pro mír, demokracii a rozvoj z 9. 12. 2013 – se zdůrazněním jeho výroku, že autority se mění, ale tajné služby jsou nesmrtelné. Žalovaný ale i po dvojím zrušení svého rozhodnutí soudem zůstal u obecných konstatací. S odkazem na rozsudek krajského soudu ze dne 13. 5. 2013, kdy bylo žalovanému uloženo přihlédnout ke všem skutečnostem, zhodnotit obavy žalobce z případného návratu a osvětlit, proč považuje tyto obavy za nevěrohodné, správní orgán zrušovací důvody nerefletoval a přijmul prakticky shodné stanovisko. Žalobce připomíná, že soud nežádal na žalovaném, aby hodnotil věcně soudní řízení s žalobcem v zemi původu, ale pokud je zřejmé, že k manipulovaným procesům mohlo docházet, je za situace, kdy žalobce předložil důkazně nahrávky, nutné zhodnotit tíži jeho možného ohrožení a obav. To však správní orgán neučinil dosud. Relevantnost žalobcových obav nelze bez rozboru jeho osobní situace hodnotit a žalobce připomíná, že žalovaný se s přípisem ombudsmana v tomto směru vůbec nevypořádal, ač mu to soud uložil. Žalobce sporuje vyjádření správního orgánu, že „jeho aktivity měly spočívat v zájmu o problematiku národnostních a náboženských menšin zejména z pohledu práva. Proto nemají půtky a spory mezi vládními a opozičními přívrženci žádnou souvislost s případnou hrozbou azylově relevantního pronásledování žadatele ve vlasti“, když uvádí, že tento závěr nekoresponduje se

závěry soudu a tím, co žalovanému uložil. Zpráva o postavení Osetinců v Gruzii a závěry žalovaného, z ní vyvozené považuje žalobce ve své situaci za absurdní a zcela pomíjející jím předložená, výše uvedená, vyjádření ombudsmana a p. Adelkhanova. Upozorňuje na skutečnost, že autority se mění, ale tajné služby jsou nesmrtelné, v tom, že pro tyto slouží stále stejné osoby, mění se pouze jejich představení. Pro naprostou obecnost nemůže obstát ani zpráva o možném přestěhování se v rámci Gruzie. Žalobce k judikatuře Ústavního soudu pak zmiňuje např. jeho nález ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. II ÚS 670/12, z něhož plyne, že“nejde totiž o zjištění, zda se stěžovatel vytýkaného jednání skutečně dopustil, či nikoliv, nebo zda masově či výjimečně dochází na poli základních práv a svobod v Gruzii k excesům a zda a jak jsou následně řešitelné, ale zda je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu může dojít“, neboť, jak žalobce dále připomíná, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 190/2015 mj. uvádí, že „aktuální situace v Gruzii není ideální a je nutno tuto skutečnost náležitě vyhodnotit ve vztahu k žadateli o azyl“. **K současné situaci v Gruzii** pak žalobce zdůrazňuje následující – Zpráva z mise Zvláštního zpravodaje (United Nations – Human Rights Council) do Gruzie o mučení a jiném krutém, nelidském nebo ponižujícím zacházení nebo trestu (1. prosinec 2015) – „Zvláštní zpravodaj zaznamenal zásadní změnu situace po parlamentních volbách v říjnu 2012 a vítá jasný signál, zaslaný vládou ohledně jejího závazku dát vysokou prioritu boji proti mučení, nelidskému zacházení a neadekvátním podmínkám detence“ (čl. 26 zprávy), současně ovšem „se Zvláštní zpravodaj dozvěděl o zvláštních případech poslední doby, spočívajících ve fyzickém a verbálním porušování práva soudními úředníky, a to navzdory zárukám poskytnutým právem uvězněným a zadržovaným osobám“ (čl. 42 zprávy). „Zvláštní zpravodaj slyšel svědectví jednotlivců, kteří byli, bez svého svolení, vzati z ulice za účelem „pohovoru“ do policejního auta nebo policejní stanice. Poznamenal, že podle práva mohou být jako „pohovor“ kvalifikovány dvě procedury, ovšem obě vyžadují, aby informace byly poskytnuty dobrovolně. Zvláštní zpravodaj by rád zdůraznil, že vzít určitou osobu k „pohovoru“ bez jejího výslovného a svobodného souhlasu je nejen porušením práva této osoby na svobodu a bezpečnost, ale také zvyšuje riziko mučení a špatného zacházení“ (čl. 43 zprávy). „Svědectví poskytnutá mnoha vězni ukazují, že v Gruzii je obvyklé plea bargaining (dohadování mezi státním zástupcem a soudem o trestu) a že v jeho praxi jsou stále prvky donucování. Ačkoliv to nevypadá, že by vyhlídka mučení nadále motivovala obviněné k přiznání provinění, může tak působit vyhlídka dlouhých měsíců či let ve velmi restriktivní předsoudní detenci. Dostupná data naznačují, že v posledních pěti letech zřetelná většina kriminálních případů byla řešena touto cestou“ (čl. 51 zprávy). Žalobce uvádí dostupný odkaz –

<http://ap.ohchr.org/documents/dpagee.aspx?si=A/HRC/31/57/Add.3> .

Zprávy ohledně zemí světa týkající se lidských práv 2015, Gruzie (U.S. Department of State), z této žalobce cituje ohledně mučení a jiného krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání, že „Ačkoliv ústava a zákony takové praktiky zakazují, existují zprávy, že vládní úředníci se jich dopouštějí. Nevládní organizace a Veřejný ochránce referují, že navzdory pokroku v této oblasti od r. 2012 nová vláda byla zdráhavá vyšetřit zneužití, k nimž došlo vězeňskými úředníky a policií, dle zprávy Veřejného ochránce práv za rok 2015 Veřejný ochránce práv poskytl generálnímu prokurátorovi 14 doporučení k prošetření stížností vězňů a osob v detenci na neodpovídající zacházení. Veřejný ochránce práv publikoval, že šetření generálního prokurátora bylo stále neukončeno a ohodnotil je jako neefektivní. Ve

zprávě publikované v prosinci 2014 ohledně návštěvy v zemi Komise Rady Evropy pro prevenci mučení (CPT) vznesla obavy ohledně šetření konaných kolegy obviněných nebo podezřelých úředníků pracujících pro to samé ministerstvo. Nevládní organizace, mezinárodní pozorovatelé a Veřejný ochránce práv kritizovaly vládu pro nedostatek šetření případů policejního užití excesivní síly datujících se až do r. 2006. Zde odkaz žalobce na

<http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm#wrapper>. Poté žalobce odkazuje na citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2012, s tím, že s odkazem na to, co dosud vyšlo najevo, považuje za důvodné se domnívat, že k excesu stran porušování lidských práv může reálně dojít i v jeho případě, resp., že k nežádoucímu důsledku v obdobných případech dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, nikoliv pouze výjimečným – viz též rozhodnutí NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006. Žalobce je přesvědčen, že z provedeného dokazování jakož i z žalobních námitek jednoznačně plyne, že byl v Gruzii pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v případě návratu do země původu mu obdobné pronásledování reálně hrozí a má tak odůvodněný strach ve smyslu § 12 písm. b) cit. zákona. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 10. 2. 2017 vyplývá nesouhlas s námitkami žalobce, o nichž správní orgán uvádí, že nejsou vystavěny na dostatečné argumentaci prokazující namítané nedostatky jeho postupu či napadeného rozhodnutí. Současné rozhodnutí považuje správní orgán za zákonné, mající oporu v dostatečně zjištěném stavu věci a reflektující v plném rozsahu závěry, vyslovené zrušujícím rozsudkem soudu ze dne 20. 4. 2015. Žalovaný opakovaně poukazuje na svůj závěr, že ač byl žalobce po svém propuštění z výkonu trestu přesvědčen o svém sledování, nebylo mu upřeno ani znemožněno realizovat v té době své další aktivity. Měl možnost využít opravné prostředky ve věci svého odsouzení a jeho případem se měl zabývat i ESLP. K posouzení žalobcovy žádosti nyní přistoupil žalovaný komplexně, s cílem konkrétně rozebrat žalobcovu osobní situaci i z hlediska existence možnosti pronásledování na kumulativním základě. Žalobce sdělil, že po svém propuštění se opět zapojil do činnosti nevládních organizací zaměřených na ochranu práv národnostních a náboženských menšin, ač své názory veřejně prezentoval, nebyl v této činnosti omezován, uvedl, že neměl problémy s vyřizováním dokladů, vlast opustil na základě pozvání české nevládní organizace k sérii přednášek a besed na téma dodržování lidských práv. Takové pozvání, související s jeho pracovním zaměřením nedokládá, že by odjel z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Jak sám uvedl, organizace angažující se v problematice související s lidskými právy předpokládaly, že se po třech měsících do vlasti vrátí. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až s časovým odstupem, jím tvrzený psychický nátlak v podobě sledování a odposlouchávání jeho osoby značně nekoresponduje s popsány okolnostmi provázejícími prezentaci filmového dokumentu, týkajícího se jeho osoby, za přítomnosti zástupců státních orgánů a pracovníků různých velvyslanectví. K rozpuštění skupiny filmových tvůrců došlo pro nedostatek prostředků, což vzhledem ke způsobu financování obdobných organizací nelze považovat za výjimečné. Žalovaný při posuzování věci vycházel a aktuálních informací o zemi původu z různých zdrojů, které mj. dokládají dostupnost státem poskytované ochrany v případě poškození trestnou činností, Zpráva MZV ČR z 9. 8. 2016 obsahuje konkrétní a ve věci relevantní informace, které nelze žalobními

tvrzeními zpochybnit. Žalovaný v podrobnostech odkazuje na tuto zprávu a odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce může dle zprávy z července 2015 přesídlit v rámci země. O důvěryhodnosti zpráv zastupitelských úřadů jednal Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 7 Azs 11/2013 dne 4. 7. 2013 a tyto poznatky označil za nejbližší skutečnému stavu věci. Správní orgán však připomíná, že nepominul ani podklady obsažené ve Výroční zprávě Human Rights Watch 2016, uzavřel, že konflikty mezi vládními přívrženci a příslušníky opozice nemají souvislost s případnou azylově relevantní hrozbou pronásledování žalobce, neboť jeho aktivity spočívaly v zájmu o problematiku národnostních a náboženských menšin zejména z pohledu práva. Současný vývoj situace v Gruzii se promítá i v pokračujícím procesu zavedení bezvízového styku občanů Gruzie a EU. Konečně žalovaný posléze odkazuje na judikaturu, dokládající nezbytnost individuálního přístupu při posuzování jednotlivých případů žádostí o mezinárodní ochranu, a zde tedy s odkazem na usnesení Ústavního soudu III. ÚS 2816/11 z 27. 10. 2011, jímž byla zamítnuta ústavní stížnost stěžovatele, brojícího proti přípustnosti vydání k trestnímu stíhání do Gruzie. Stěžovatel se dovolával hrozby nebezpečí mučení ve smyslu čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému a nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, poukazoval i na neuspokojivou ochranu lidských práv v Gruzii s odkazem na zprávy mezinárodních a nevládních lidskoprávních organizací, ve zdůvodnění konečného stanoviska pak nelze přehlédnout, že akcentuje nezbytnost existence konkrétního nebezpečí ve vztahu k vydávané osobě, tedy nutnost individuálního přístupu ke každému posuzovanému případu, čímž lze vysvětlit odlišnost závěrů v případech, týkajících se extradičního řízení do téže země. Žalovaný u žalobce neshledal podmínky azylově relevantního pronásledování či obav, a to ani na kumulativním základě, i když nepomíjel jeho dosavadní činnost ani osetinský původ a neshledal ani nebezpečí vážné újmy, navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 14. 8. 2017 žalobce vypověděl, že u ESLP jeho věc zatím projednána nebyla, nemůže na soud apelovat, musí vyčkat jeho postupu. Od minulého jednání v jeho věci se v Gruzii nic podstatného nestalo, soubory na osoby, jako je on, zničeny nebyly, byl personou non grata a je jí stále. Jeho proces vyvolaly a vedly tajné služby Gruzie, on to vše zažil a věří, že pro evropany jsou tyto hrůzy těžko pochopitelné a prakticky nepředstavitelné. Tajné bezpečnostní služby země původu žádné taktní formy jednání nepoužívají, uplatňují pouze strach, tedy, buď budeš spolupracovat, nebo se připrav na to, že překvapení na sebe nenechá čekat. Dále žalobce míní, že MV se externími věcmi nezabývá, je to stát ve státě a určitá libovůle, má chránit ČR před takovými existencemi, jako je žalobce. Když vykládá, co vše se mu stalo, reakce jsou uhýbavé a odtažité. Je toho názoru, že vše, co předložil, zůstává jakoukoliv analýzou nedotčeno, je to odložený papír. Nezaznamenal žádnou reflexi ani na vyjádření z Francie od osoby, která má na starosti celou východní agentu, neví, proč vůbec jakékoliv podklady sháněl. Případá mu, že azyl v ČR je jako loterie, přiděluje se před smrtí, alespoň dle jeho zkušeností dosud zaznamenal tři vyhovění, první týden před úmrtím, druhý dva a třetí měsíc před smrtí. Také se jeden oběsil v lese a manželka pak azyl dostala. Má informace od spolehlivých zdrojů, pokud se vrátí, zavrou ho na deset let. Transparentně objasnil svůj případ a podložil potřebnými dokumenty. Pochopil zdejší způsob vyřízení a nabízel, že chce zpět svůj pas se schengenským vízem s tím, že odjede, ale bylo mu řečeno, že takto to nejde, že dostane pas a výjezdní vízum. Neví, jak je toto možné, přijel do ČR na pozvání, v programu politického vězně, zpracovaném MZV. Pak debatoval s paní Dlouhou, ona mu neuvěřila, myslela, že se nic takového nemohlo stát a když se dozvěděla, že

je žadatelem o azyl, řekla, že on nikdy azyl nedostane, neboť by pokazil pracně rozpracovaný program péče a pomoci politickým vězňům. Žalobce to vidí tak, že když není chuť, žádné důkazy neplatí. Jde o to, vyprovodit ho z ČR, kde již prožil 7 let a prakticky vše z kurzů češtiny zase zapomněl. K dotazu svého právního zástupce pak žalobce uvedl, že otevřít svoji trestní věc v Gruzii a dožadovat se nápravy, to je přesvědčen, že nelze, neboť spravedlnost nemůže být tam, kde je instrukce nad zákonem. U nich není problém strčit drogu do kapsy, protože když nejsi pohodlný, budeš sedět tři roky, nechceš se přizpůsobit, budeš sedět 10 let. V rozhodnutí žalovaného stojí, že v případě návratu může závažné důkazy o svém účelovém odsouzení uplatnit revizí své trestní věci, to je snad ironie, žalovaný se evidentně nechce jeho důkazy zabývat. K čemu je pak správní řízení v ČR. Žalobce je přesvědčen, že dostatečně doložil svoji politickou aktivitu, nepohodlnost státním orgánům Gruzie, nezákonné odsouzení a odpykání trestu, doložil dobrozdání ombudsmana a další, žalovaný se však jeho důkazy nezabýval řádně, a to ani po zrušujících rozhodnutích soudu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, účtoval jízdné z Kladna do Prahy a dále do Hradce Králové, v ceně 50,- a 100,- Kč, tedy celkem 300,- Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že správní orgán nezpochybňuje předchozí vývoj v Gruzii tak, jak jej žalobce vylíčil, nicméně jeho situace po propuštění z vězení nebyla taková, aby naplnila podmínky mezinárodní ochrany. Žalobce přicestoval do ČR na pozvání za účelem besed a diskuzí a po 3 měsících se měl vrátit zpět. Ve svých výpovědích konečně sám uváděl, že nepřišel do ČR žádat o azyl. Po zhodnocení všech skutečností, i nových událostí v Gruzii žalovaný neshledal naplnění podmínek mezinárodní ochrany u žalobce a je přesvědčen, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Po přezkoumání a projednání věci konstatuje krajský soud nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Tuto spatřuje především v tom, že správní orgán postupoval v posledním řízení, tedy po druhém zrušujícím rozhodnutí krajského soudu způsobem, který popsal na str. 8, 12 svého rozhodnutí tak, že – „materiály, jež na podporu své žádosti dotyčný doložil před vydáním předchozích rozhodnutí, správní orgán již podrobně zhodnotil. Dokládají jeho činnost, kterou ve svých vyjádřeních zmiňoval a již se v Gruzii věnoval. Správní orgán ji nijak nebagatelizuje ani nezpochybňuje. Dokládají též jeho snahu o zvrácení a nápravu odsouzení v trestním řízení, ke které se správní orgán také už vyjádřil. Na základě nezměněného skutkového stavu tak nepovažuje správní orgán za nutné se k nim znovu podrobně vyjadřovat a hodnotit je jednotlivě“. Takové konstatování nemůže obstát. Krajský soud seriózně připomíná, **že obě předešlá rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.** Na taková rozhodnutí tedy nemůže žalovaný v žádném případě odkazovat, protože pro věc samou neexistují. Z logiky věci pak tedy plyne, že žalovaný v novém rozhodnutí musí provést hodnocení všech dosud provedených důkazů znovu, a to způsobem, který vyjádřil krajský soud ve svých zrušujících rozsudcích, proti nimž žalovaný nepodal kasační stížnost, tedy, k takovému podání zcela zřejmě neshledal důvod.

Krajský soud již opakovaně a velmi důrazně apeluje na žalovaného v tom smyslu, že ve svých rozsudcích jasně a srozumitelně uváděl, že vůbec není povolán k tomu, aby jakkoliv hodnotil zákonnost žalobcova trestního stíhání a

toto žádným způsobem nežádal ani po žalovaném. Krajský soud žalovanému uložil, aby v tomto směru k tvrzení žalobce vyhodnotil zprávy o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, a žalobcem předložené důkazy a materiály, které podobný problém v daném období v Gruzii popisují, a zhodnotil, zda se takové případy podstrčených drog vyskytly, jak byly časté, v jakých případech převažovaly a zda tak lze okolnosti, žalobcem uváděné, zcela vyloučit, či nikoliv. Pokud je vyloučit nelze, a to zejména v daných dalších souvislostech, není možné vyjadřovat se o žalobcem uváděném příběhu jako o nedůvěryhodném. V této souvislosti pak nelze přehlédnout zmínku o „zájmových případech“ – viz předešlé rozhodnutí soudu. Opakovaně se žalovaný zmiňuje o tom, že žalobce nebyl nikdy politicky angažován, žalovaný proto dovozuje, že rozdíly mezi politickými garniturami jeho země původu se ho nemohou nijak týkat. S takovým závěrem ovšem nemůže soud zcela souhlasit. Jak žalobce sám vypověděl, a dokládá i např. podklad - Informace OAMP – Gruzie – Prezidentské volby a referendum o nezávislosti pořádané v Jižní Osetii dne 12. listopadu 2016, ale i další, v období voleb v Osetii se střetával jak gruzínský, osetinský, tak ruský zájem na věci a jednalo se nejen o otázku národnostní, ale o velký finanční objem, který byl poskytován na řešení otázky Evropskou unií. O hodnocení těchto zájmů v možném represivním přístupu k žalobci však žalovaný neučinil žádné vyjádření. Vůbec nereflektoval např. tvrzení žalobce, který uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se dozvěděl v průběhu těchto událostí mnohé informace, a nechtěl spolupracovat s tajnými službami, stal se nepohodlným svědkem událostí, které měly zůstat utajeny. Žalobce hovořil o rozhovorech, které poskytl po svém propuštění, zejména pak o filmu, který s ním byl natočen, jako o zásadním problému, jehož uvedení po jeho odjezdu vyvolalo situaci, která pro jeho návrat byla nebezpečná, o tomto dokumentu ve svých rozhodnutích však žalovaný zcela pomlčel, tedy, neuvedl, čeho se konkrétně týká, co obsahuje a jakým způsobem ho správní orgán hodnotí, tedy, zda jeho obsah mohl vyvolávat určité problémy v případě návratu žalobce do Gruzie, či nikoliv. Správní orgán pouze v tomto směru ve svém vyjádření (viz shora) připomněl, že film byl uveden v kině, jeho představení se zúčastnily oficiální osobnosti a posléze byl filmový štáb rozpuštěn pro nedostatek finančních prostředků. O obsahu nahrávky a jeho zhodnocení žalovaný pomlčel, resp. v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2012 uvádí, že z důvodu hospodárnosti k překladu jeho obsahu nepřistoupil, neboť žalobce jeho obsah vyložil dostatečně. Konkrétně jak, co obsahuje, jak toto žalovaný hodnotí, uvedeno není. Žalovaný bude v dalším řízení povinen tento důkaz provést, sám ve svém rozhodnutí uvádí, že je dosud veřejně dostupný na internetové stránce, v jeho provedení, zhodnocení a odůvodnění případné neexistence důvodných obav žalobce tak žalovanému nic nebrání. Ve výše uvedených souvislostech totiž spatřuje krajský soud podrobné odůvodnění relevance opodstatněnosti či neopodstatněnosti žalobcem uváděných obav z návratu, vyhodnocené žalovaným ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu, jako jeden z klíčových důkazů ve věci. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobce sám přicestoval do České republiky na základě pozvání v programu přednášek a besed o lidských právech, a sám opakovaně zdůrazňuje, že nepřijel žádat o azyl. K závěru o potřebě podat takovou žádost dospěl poté, co v průběhu zdejšího pobytu obdržel zprávu, že byly prezentovány v zemi jeho původu materiály, které, s ohledem na jeho dřívější zkušenosti, vedou jeho osobu k závěru, že mu v případě návratu do Gruzie hrozí opětovné pronásledování a uvěznění. Opakování argumentace žalovaného, že žalobce nepřijel do ČR žádat o azyl a požádal až po uplynutí určité doby, považuje soud z uvedených důvodů za vcelku

nadbytečné, jakož i odkaz na rozhodnutí NSS, která se tímto problémem zabývají – viz str. 9 rozhodnutí žalovaného, neboť případ žalobce je jiný.

Krajský soud v Hradci Králové v dříve provedeném řízení provedl překlad listin, a to vyjádření vedoucího pracovníka Kavkazského institutu pro mír, demokracii a rozvoj (o němž mj. žalobce v průběhu jednání soudu dne 14. 8. 2017 uvedl, že již zemřel) a dále ombudsmana Gruzie, kteří ve svých písemných dokladech projeví přesvědčení, že návrat žalobce do země původu pro něho může být nebezpečný. K uvedeným materiálům se žalovaný ve stávajícím rozhodnutí ze dne 21. 10. 2016 vyjádřil tak, že je dříve nemohl hodnotit, protože k tomu neměl do vydání rozhodnutí prostor, dále uvedl, že po nich již tedy nesporně výpověď žalobce, navzdory nim však nehodlá hodnotit zákonnost odsouzení žalobce (zde vyjádření soudu k této otázce výše), že žalobce mohl využít opravné prostředky ohledně svého odsouzení a v případě návratu mu mohou tyto osoby, pokud mají takové závažné důkazy, pomoci požadovat revizi jeho trestní věci. Jak žalovaný hodnotí věcně vyjádření obou těchto, soud si dovolí v této souvislosti uvést – vcelku významných osob – z žalobou napadeného rozhodnutí neplyne, což považuje krajský soud za výrazné a zásadní pochybení žalovaného ve směru řádného, objektivního a vyčerpávajícího hodnocení důkazů. Soud např. nemohl přehlédnout, že na jedné straně žalovaný využil informaci z podkladové zprávy ze dne 26. 2. 2016 o tom, že se občané v Gruzii mohou obrátit se svojí stížností na úřad ombudsmana, který je v zemi vcelku silného postavení, na straně druhé vyjádření tohoto samého ombudsmana, předložené žalobcem, nijak věcně nezhodnotil, tedy, pokud ten samý úřad i osoba vysloví obavy z návratu žalobce, těžko lze dovozovat, že by mu mohl po návratu účinně a v dostupném čase pomoci. Soud proto nemohl dospět k jinému závěru, než že žalovaný nevzal v úvahu řádně, dostatečně a objektivně názory soudu, vyjádřené v dřívějších rušících rozhodnutích, nehodnotil důkazy, nacházející se v bohatém správním spisu tak, jak mu ukládá ust. § 3 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy, nedbal řádně, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky § 2; a přes vcelku podrobné odůvodnění obou předchozích rozhodnutí soudu neuvedl řádně úvahy, kterými se řídil při svém hodnocení a při výkladu právních předpisů, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřeními k podkladům. Krajský soud připomíná, že tak žalovaný neučinil ani při odůvodnění, odkazujícím na dvě rozhodnutí Ústavního soudu, neboť sice zdůraznil zásadu, kterou mu opakovaně připomněl krajský soud, a to, že v daném případě je nutné postupovat tak, aby byla hodnocena konkrétní osobní situace žalobce, nicméně sám tak neučinil, když řádně nevysvětlil, proč na žalobce vztáhl bez dalšího závěr Ústavního soudu, učiněného v r. 2011 pod sp. zn. III. ÚS 2816/11 a nikoliv závěr, učiněný o situaci v gruzínském soudnictví o rok později, a to pod sp. zn. II. ÚS 670/12. I nadále tak trvá situace, kdy žalovaný prakticky ignoruje důkazy, hovořící ve prospěch žalobcem tvrzené situace a podává pouze informace, které popisují změny ve vývoji země původu. Pokud však řádně ve střetu těchto podkladů neprovede hlubší rozbor a odůvodnění v dříve i dnes vytýkaných směrech soudem, nemůže být jeho rozhodnutí považováno za objektivní a vyčerpávajícím způsobem reagující na veškerý spisový materiál v této věci.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy po provedeném řízení vrací krajský soud žalovanému danou věc k dalšímu řízení, v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., dále s odst. 4, 5 a 6 téhož ustanovení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy ve věci úspěšný žalobce účtoval jízdné autobusem z Kladna do Prahy a dále do Hradce Králové k jednání soudu a zpět, při ceně jedné jízdy 50,- a 100,- Kč, celkem tedy 300,- Kč. O nákladech soudem ustanoveného zástupce žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. srpen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.